

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **V. D.**,
narozený X, státní příslušník Ukrajiny ,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,
proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2019, č. j. CPR-8215-8/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 17. 4. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje. B. M.

2. 2018, č. j. KRPS-279441-29/ČJ-2017-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení uvedla, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců bylo v daném případě aplikováno v souladu se zákonem a zároveň nebylo zjištěno, že jsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Bylo prokázáno, že žalobce byl nejméně od 13. 8. 2017 do 5. 9. 2017 zaměstnán na stavbě ve S., prováděnou společností S., ačkoli nedisponoval povolením k zaměstnání, přestože byl výkon pracovní činnosti na povolení k zaměstnání vázán. V případě žalobce nebylo možné aplikovat § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť nešlo o využití institutu volného pohybu služeb v rámci EU. Pokud se se mělo jednat o tzv. přeshraniční služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU, musel by tento jiný členský stát být místem běžného výkonu zaměstnání cizince, aby bylo bez dalších pochybností zajištěno, že se po ukončení výkonu přeshraniční služby má kam vrátit. V daném případě bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce v Polsku nikdy nepracoval, práci v České republice si sehnal sám prostřednictvím známého z Ukrajiny. K odvolací námitce týkající se možnosti vycestování žalobce si žalovaný vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska. Závěr o neexistenci důvodů, které by žalobci znemožňovaly vycestování, zůstal nezměněn i poté, co námitky žalobce přezkoumal ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 4. 2. 2019, č. j. MV-147123-2/OAM-2018. Ve vztahu k namítanému porušení § 3, § 50 odst. 2, § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný uvedl, že tyto námitky jsou blanketní, není z nich zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti ve vztahu ke skutkovým tvrzením či právní argumentaci má cizinec na mysli.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce předně namítl, že správní orgány porušily § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Napadené rozhodnutí se zakládá pouze na skutečnosti, že žalobce údajně dne 5. 9. 2017 vykonával práci na stavbě ve S., a to bez platného povolení k zaměstnání od Úřadu práce České republiky nebo jiného dokladu, který by jej opravňoval k výkonu pracovní činnosti. Žalobce byl v době kontroly subjektivně přesvědčen o tom, že na území České republiky pracuje legálně, neboť měl platné polské povolení k práci a cestovní příkaz do České republiky. Současně disponoval i platným dlouhodobým polským vízem. Tyto dokumenty umožňují jejich držitelům pracovat na území České republiky, a to s ohledem na § 98 písm. k) zákona č. o zaměstnanosti.
4. Dle druhé žalobcovy námítky není správný závěr žalované o možnosti vycestování na Ukrajinu, nesouhlasí s obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2019, č. j. MV-47123-2/OAM-2018. Na Ukrajině v současnosti probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě. I v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky a mrtví, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak mezi civilisty. Z podkladových informací jednoznačně vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je

neustále napjatá, incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti, kde se rebelové dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení či mimosoudních poprav. Po dvou letech konfliktu v těchto samozvaných republikách se v rámci celé Ukrajiny vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti, což značně dopadá na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny. Správní orgán vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dále porušil § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dále § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce a § 2 odst. 4, neboť nedbal na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

5. Podle žalobce tak nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba k vycestování.
6. Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a plně odkázala na jeho odůvodnění.
7. Během ústního jednání konaného dne 28. 5. 2019 setrval žalobce na svém stanovisku. Žalovaná se ústního jednání neúčastnila, aniž svoji nepřítomnost omluvila. Soud jednal v nepřítomnosti žalované, neboť neshledal důvody pro odročení jednání (§ 49 odst. 3 ve spojení s § 50 s. ř. s.).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 9. 2017 provedla policejní hlídka pobytovou kontrolu v obci S., při níž byl na místě stavebních prací v ulici V. P. kontrolován žalobce, jenž předložil ukrajinský cestovní doklad č. X, v němž bylo vyznačeno platné polské dlouhodobé vízum typu „D“, účel pobytu 05, platné od 28. 2. 2017 do 24. 2. 2018. Dále předložil cestovní příkaz ke služební cestě. Na místě kontroly byl telefonicky kontaktován jednatel společnosti S., která prováděla stavbu. Ten uvedl, že společnost S. K. s. r. o., k níž byl žalobce vyslán cestovním příkazem, provádí pro společnost S. některé dílčí práce (např. zateplování).
10. Na základě provedené kontroly byl žalobce zajištěn a bylo s ním ještě též den zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobce uvedl, že je svobodný, žije s přítelkyní, s níž má dvě děti. Na území České republiky nemá žádné příbuzné ani osoby blízké. V Polsku nikdy nepracoval; na společnost P. K., přes níž si zařizoval vízum, nemá žádný kontakt. Do České republiky přicestoval 5. nebo 6. 6. 2017. Práci mu obstaral známý z Ukrajiny, a to od 12. nebo od 13. 8. 2017. Pracoval na stavbě ve S., lepil polystyren na fasádu. Již odpracoval cca 200 hodin. Peníze mu byly vypláceny průběžně, a to 90 Kč na hodinu. Měl příslibeno 150 zł na hodinu. Dostával 2 000 Kč týdně jako zálohu na jídlo. Práci mu zadával stavbyvedoucí. Pracovní smlouvu podepisoval na stavbě ve S.. Není mu známa žádná překážka, která by bránila vycestování. Případné vyhoštění by pro něj mělo pouze ekonomické důsledky, nedošlo by k zásahu do soukromého a rodinného života. Má prostředky na vycestování.

11. K dotazu správního orgánu prvního stupně Úřad práce České republiky dne 20. 9. 2017 sdělil, že žalobce v současnosti nemá povolení k zaměstnání na území České republiky.
12. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku ze dne 25. 9. 2017, ev. č. ZS37618, vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), ze kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Z. o., je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje jeho bezpečný návrat do vlasti.
13. Dne 15. 10. 2017 správní orgán I. stupně uložil společnosti S. K. s. r. o., k níž byl dle cestovního příkazu žalobce vyslán, povinnost předložit dokumenty týkající se pracovního vztahu žalobce k této společnosti. Od 30. 10. 2017 byl žalobce v řízení zastoupen advokátem, který společně s právní mocí zaslal správnímu orgánu I. stupně i požadované dokumenty, konkrétně cestovní příkaz k služební cestě, dle něhož byl žalobce vyslán na pracovní cestu společností B. O. P. do Prahy za účelem výstavby budov pro společnost S. K. s. r. o. v době od 14. 8. 2017 do 13. 9. 2017. Dále předložil pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a společností B. O. P. dne 24. 4. 2017, v níž byl sjednán den nástupu do práce dne 25. 4. 2017, druh práce uklízeči a pomocníci v domácnostech, hotelích, admin., prům. a jiných objektech, místo výkonu práce K.. Dále předložil smlouvu o dílo mezi S. K. (zhotovitel) a S. (objednatel) ze dne 1. 5. 2017, jejímž předmětem bylo provedení pomocných stavebních, zednických prací na stavbách, dále smlouvu o dílo mezi S. K. s. r. o. (objednatel) a B. O. P. (zhotovitel) ze dne 3. 7. 2017 a informace o vyslání k plnění úkolů pro Úřad práce ze dne 2. 8. 2017.
14. Dne 10. 12. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 14 dnů. Dne 22. 12. 2017 žalobce prostřednictvím svého zástupce nahlédl do spisu a sdělil správnímu orgánu I. stupně, že se písemně vyjádří k podkladům do třiceti dnů. Žalobce práva vyjádřit se k podkladům nebo navrhnout důkazy nevyužil.
15. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018, č. j. KRPS-279441-29/ČJ-2017-010022, uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců a stanovil mu dobu k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že cizinec byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, které je podmínkou k výkonu zaměstnání. Žalobce minimálně od 13. 8. 2017 do 5. 9. 2017 vykonával soustavnou práci s jasným úmyslem finančního zisku s odměnou 90 Kč za odpracovanou hodinu, a to na stavbě prováděné společností S. v obci S., kde lepil polystyren na fasádu. Pracovněprávní vztah nevznikl na základě uzavřené smlouvy, nýbrž faktickým výkonem závislé práce pro jiného. Skutečnost, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, byla prokázána sdělením Úřadu práce České republiky, který uvedl, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání. Na základě shromážděných podkladů bylo prokázáno, že žalobce není držitelem povolení k zaměstnání, ač je toto podmínkou výkonu zaměstnání. Vykonával pracovní činnost, kterou lze považovat za zaměstnání. Nevztahuje se na něj výjimka z povinnosti být držitelem platného povolení k zaměstnání, karty vnitropodnikově

převedeného zaměstnance, zaměstnanecké karty či modré karty dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobce při výslechu uvedl, že nikdy v Polsku, jehož vízem disponuje, nepracoval. V České republice vykonával práci pro společnost B. O. P., ale neví o tom, že by jej tato společnost vyslala z Polska k společnosti S. K. s. r. o., tuto společnost ani nezná. Navíc v pracovní smlouvě se společností B. O. P. je uveden jiný druh práce než v cestovním příkazu. Žalobce nadto uvedl, že práci v České republice mu obstaral známý z Ukrajiny a i přes příslibenou odměnu ve zlotých je vyplácen v českých korunách. Je proto vyloučeno, že žalobce byl vyslán na území České republiky k plnění úkolů zahraničním zaměstnavatelem. S uděleným polským vízem je zde žalobce oprávněn pobývat, nikoli však pracovat.

16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznnesl.
17. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 25. 9. 2017; ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 4. 2. 2019 potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že se žalobce může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní, neboť bydlí v Zakarpatské oblasti, která je bezpečná, nachází se pod plnou kontrolou proevropsky orientované ukrajinské vlády a bezpečnostní konflikt na východě země se jí bezprostředně netýká.
18. Zástupce žalobce byl dne 13. 2. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům. Ve vyjádření ze dne 22. 3. 2019 žalobce uvedl, že nesouhlasí s obsahem závazného stanoviska ministra vnitra. Poukázal na obavy z návratu do vlasti z důvodu probíhajícího vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Byť boje probíhají v současnosti převážně na východě země, nelze zlehčovat ani situaci v západní části. V uplynulých dvou letech došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali i civilisté na západě země. Na Ukrajině i nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, v důsledku čehož je bezpečnostní situace pro civilní obyvatelstvo špatná. Žalobce se obává vážného ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu. S ohledem na situaci v zemi původu se návratu na Ukrajinu obává. Je toho názoru, že bezpečné vycestování není možné.
19. Žalovaná vydala dne 2. 4. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, (...) až na 5 let, (...) je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
21. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon

nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

22. K první žalobní námitce, podle níž si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela. Žalobce v námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal by se advokátem jedné ze stran sporu.
23. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem na stavbě v obci S.. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznesl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k žalobcovu rodinnému a soukromému životu byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Žalobce ostatně ani v žalobě nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
24. K námitce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platné polské povolení k zaměstnání a cestovní příkaz, uvádí soud následující.
25. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v obci S. na stavbě (lepení polystyrenu na fasádu), svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Práci mu přiděloval a kontroloval stavbyvedoucí. Za odvedenou práci byl vyplácen v českých korunách. Žalobce ani nepopírá, že by na stavbě vykonával závislou práci.
26. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum

typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce nebyl, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky.

27. Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu EU, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
28. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, v němž dospěl k závěru, že se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.
29. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a dospěl k následujícím závěrům.
30. Žalobce vy výpovědi uvedl, že mu práci na stavbě ve S. pro společnost B. O. P. obstaral známý z Ukrajiny. I přes příslibenou odměnu v polských zlotých je vyplácen v českých korunách. Disponuje polským vízem, v Polsku však nikdy nepracoval. Pracovní smlouvu se společností B. O. P. podepisoval až v České republice, společnost S. K. s. r. o., k níž měl

být vyslán z Polska na základě cestovního příkazu společností B. O. P., vůbec nezná. Nadto je v pracovní smlouvě se společností B. O. P. jako druh práce uvedeno „*uklízeči a pomocníci v domácnostech, hotelích, admin., prům. a jiných objektech*“, zatímco v cestovním příkazu je uvedena funkce „*dělníci v oblasti výstavby budov, admin., prům. a jiných objekt.*“ Na základě výše uvedeného je zřejmé, že ve skutečnosti nedošlo k vyslání žalobce polským zaměstnavatelem B. O. P. k plnění závazků vůči společnosti S. K. s. r. o., a že účelem bylo pouze obejít zákonný požadavek na získání povolení k zaměstnání. Pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobce byl polským zaměstnavatelem B. O. P. přidělen k výkonu práce u společnosti S. K. s. r. o., aniž by předtím vykonával na území Polské republiky pracovní činnost pro jakéhokoliv polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

31. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost na území České republiky. Výkon pracovní činnosti byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13). Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení.
32. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace přetrvává pouze na jihovýchodě země, a to na linii dotyku bojujících stran v Doněcké a Luhanské oblasti, a také v oblasti města Mariupol, přičemž v sousedních oblastech (tj. v Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti) k žádným ozbrojeným incidentům nedochází. Žalobce bydlí v Z. o., kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17).

33. Za této situace bylo na žalobci, aby případně tvrdil a prokázal dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně mohl být vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když cizinec již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně cizinec pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u cizince dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním a soudním řízení ani netvrdil, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdil, že obavy z případného návratu nemá, v návratu mu brání pouze ekonomické důvody. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že soud shledal uplatněné žalobní body nedůvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. května 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje. B. M.